

ἡμῖν ἰσχυρῶν. Μεταξὺ τῶν διατριβῶν τούτων, καλλίστην κατέχει θέσιν διὰ τὸ ἐπίκαιρον αὐτῆς καὶ μέγα ἐνδιαφέρον ἡ διατριβὴ τοῦ ἡμετέρου διαπρεποῦς φίλου καὶ μεταφραστοῦ τοῦ «Φάουστ» κ. Γεωργ. Κ. Στρατήγη ὑπὸ τῷ τίτλῳ «Ποῦ κεῖται ἡ Ἑλλάς»; Λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ κ. Στρατήγη ἐκ τοῦ ἐκπατρισμοῦ τῶν ἀριστεῶν τῆς παρ' ἡμῖν τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων, ἐκπατρισμοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀστοργίαν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐξετάζει μετὰ γλαφυρότητος ποῦ κεῖται ἡ Ἑλλάς, ἀφ' οὗ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν διαπρεπεστέρων αὐτῆς τέκνων. Καὶ καταλήγει οὕτω διὰ πικροῦ λογοπαίγνιου, ὅτι ἐνθάδε κεῖται, δηλὰ δὴ Ci GiL. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σοβαρωτέρων διατριβῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει καὶ ἡ τοῦ σοφοῦ κ. Παπαρηγοπούλου περὶ *Αὐτογράφων*. Ἐκ τῶν διηγημάτων καθῆκον νομίζομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἤρесе ἡμῖν τὸ τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου *Παρά τὰ Ὑδατα*, διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χάριν τῆς περιγραφῆς καὶ διότι εἶνε γεγραμμένον ὑπὸ τὸν χαρίεντα τύπον τῶν νεωτάτων ξένων διηγημάτων, καὶ στερεῖται τοῦ ἀηδοῦς ἐκείνου φόρτου τετριμμένης ψυχολογικῆς διονυχίτεως τῶν χαρακτήρων, ἀποληγούσης εἰς τὸ φορτικὸν καὶ ἀηδές. Ἔπονται διατριβαὶ τῶν κ.κ. Λάμπρου, Ἀμπελά, Ἰαλέμου, Σκυλίσσης, Σκόκου, Κουρτίδου, Καμπούρογλου κλπ. ἐπίσης πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Ποιήσεις ἐκλεκταὶ ποικίλλουσι τὸ ὅλον ἐγκατασπερμέναι μεταξὺ τῶν διατριβῶν καὶ ἀνήκουσαι εἰς τοὺς κ. κ. Κωστήν Παλαμᾶν, τὸν τρυφερόν ποιητὴν τῶν *Τραγουδιῶν*, Ἀχ. Παράσχον, Γ. Στρατήγη, Γ. Δροσίνη, Ἀντ. Μάτεσιν τὸν χαρίεντα μεταφραστὴν τοῦ Χάινε, Γεωρ. Ἀναστασόπουλον, κλ. Ἰδιαίτερος μνημονεύομεν τοῦ *Σμυρναίου Χασάπη* τοῦ κ. Λαφῶν, διὰ τὴν ἐκτακτὸν χάριν τῆς ἐρωτικῆς περιπαθείας καὶ τῆς ὅλως ἰδιορρυθμοῦ ἐρωτικῆς ἐκφράσεως. Τὸ ποίημα τοῦτο μεταφέρομεν ὁλόκληρον ἐν ταῖς ποιήσεσι τοῦ παρόντος φύλλου τοῦ *Ἀπόλλωνος*. Ἐκ τοῦ *Γελοιογραφικοῦ* μέρους ἱκανῶς μᾶς διεσκέδασαν αἱ *Ἑπαρχικαὶ Ἐντυπώσεις* τοῦ κ. Θ. Βελλιανίτου ὅστις ὡς ἀπεσταλμένος τῆς *Ἀκροπόλεως* κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν σεισμῶν ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νῦντιληφθῆ καὶ τοῦ κωμικοῦ μέρους τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐπαρχικῆς καταστάσεως, ἣν ἐκτίθησι μετὰ πολλοῦ ἁλατος. Ἐπίσης τὸ *Ἠλέον Ἠγαίστειον* τοῦ ἀγαπητοῦ διευθυντοῦ τῆς *Σημαίας* κ. Κλαποθάκη καὶ τὰ ποιήματα τῶν κ. κ. Σουρῆ καὶ Τσακασιάνου εἶνε ἐκ τῶν νοστιμωτέρων τῆς συλλογῆς.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἀποψιν τῶν γαργαλιστικῶν Περιεχομένων τοῦ καλλίστου τούτου *Ἡμερολογίου* οὐ καὶ ἡ τυπογραφικὴ τελειότης ἀμειλλᾶται πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ συγχαρώμεν τῷ κ. Κ. Φ. Σκόκῳ ἐπὶ τῇ τελειότητι τοῦ ἔργου ὅπερ προσφέρει εἰς τὴν πενιχρὰν ἐτησίαν φιλολογικὴν συγχομιδὴν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ Σωκράτης παρατηρήσας ὅτι ὁ Ἀντισθένης περιέστρεφε τὸν μανδύαν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ ὀπαὶ τῷ εἶπε: «Διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ μανδύου σου βλέπω τὴν ὑπερηφάνειάν σου».

Ὁ Δουξ de Richelieu εἰσελθὼν ἡμέραν τινα, χωρὶς ν' ἀναγγεληθῇ, εἰς τὸ δωματιὸν τῆς Δουκίσσης, τῆς πρώτης του συζύγου, εὐρέθη αἶφνης ἀπέναντι τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ὃν ἐγνώριζεν ὡς ἀναπληρωτὴν του, παρὰ τῇ κυρίᾳ Δουκίσσῃ. Συνδιαλεχθεὶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ τῆς Δουκίσσης δι' ἐνδιαφερούσας ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἀπετάνθη μετὰ τὸ πέραν τῆς συνδιαλέξεως καὶ εἰς τὸν ἱπποτικώτατον ὑποδεέστερόν του: Γνωρίζω, τῷ λέγει, ὅτι ἡ κυρία Δούκισσα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἀπομόνωσιν: θὰ μὲ ὑποχρεώσητε πολὺ, ἐν ὅσῳ τὸ τοιοῦτο δὲν ἐνοχλῇ τὴν κυρίαν Δούκισσαν, νὰ ἐρχοσθε ὅπως συμμερίζησθε τῆς ἀπομονώσεώς της.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ

(A. von WINTERFELD).

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

(Συνέχεια προηγ. φυλλάδιου).

—Ὁχι· ἡ ἐργασία μου ἐτελειώσεν, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

Ἐπὶ τῆς χαριέσσης μορφῆς τοῦ νεανίου διήλθεν ἀκτίς χαρᾶς.

—Ἀνυσυχῶ δι' ὑμᾶς, εἶπεν ἡ δεσποινίς, συνεγίζουσα τὴν δουλίαν· εἶνε λοιπὸν ἡ ὑπόθεσίς σας πολὺ σοβαρά;

—Σοβαρωτατὴ· ἀλλ' εὐλογῶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν διωκτῶν μου, διότι μοι παρέχει τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, πράγμα, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν. Ἦδη ἐκ τῶν προτέρων, ἡσθάνομην μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι ἐμελλον νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς εὐφρεστάτης γυναικὸς τοῦ αἰῶνός μας.

Ἡ ἐντύπωσις τῶν λόγων τούτων ὑπῆρξεν τόσῳ καταφανῶς εὐνοϊκῇ, ὥστε ὁ Μέρτσιος ἐνεθαρρύνθη καὶ ἤρξατο ἐλπίζων.

—Μὴ τὸ ἐκλάθητε ὡς κολακείαν, εὐγενεστάτη κυρία, ἐξηκολούθησεν, ἰδὼν σᾶς εἶπω, ὅτι τὰ ἀπομνημονεύματά σας μὲ κατέβλεξαν... τί ὕψος! ὁποῖα δύναιμι λόγου! τί εἰκόνες!...

Ἐκπλήσσονται τινες πῶς τὰ ἱχθυόδια τρέχουσι πρὸς τὸ δέ-